

Перспективи подальших пошуків / напрямі досліджень

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів проблеми мовної реабілітаційної допомоги дітям із порушеннями мовлення. Зокрема актуальних можна віднести удосконалення змісту корекційно-розвивальних корекційно-реабілітаційних програм, розробку індивідуальних програм розвитку, проблеми інклюзивного навчання, науково-методичне забезпечення дошкільної та шкільної ланки спеціальної освіти дітей

ЛІТЕРАТУРА

1. Аксенова Л. И. Социальная педагогика в специальном образовании: учеб. пособ. для студ. пед. учеб. заведений / Л. И. Аксенова. – М.: Издательский центр "Академия", 2001. – 192 с.
2. Бойков Д. И. Общение детей с проблемами в развитии: коммуникативная дифференциация личности: учеб.-метод. пособие / Д. И. Бойков. – СПб.: КАРО, 2005. – 288 с.
3. Виноградов В. Н. Интегративный компонент преемственности дошкольного и начального общего образования / В. Н. Виноградов. – М.: Инновационная деятельность дошкольных образовательных учреждений. – СПб., 2001. – С. 70-74.
4. Коломинский Я. Л. Психология детского коллектива: Система построения взаимоотношений / Я. Л. Коломинский. – Минск, 1984. – 239 с.
5. Лисина М. И. Проблемы онтогенеза общения / М. И. Лисина. – М.: Психол. иссл.-ин-т общей и педагогической психологии Акад. пед. наук СССР. – М.: Педагогика, 1986. – 144 с.
6. Руденский Е. В. Психология неадаптивного развития личности. Введение в патопсихопедагогическую психологию / Е. В. Руденский. – Новосибирск: Институт психологии личности, 1998. – 241 с.

УДК 81.161.2' 373.2(07)

Т. А. Торчишак,
кандидат педагогічних наук, доцент
(Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини)

**ВИВЧЕННЯ РІЗНИХ КЛАСІВ ВЛАСНИХ НАЗВ НА УРОКАХ РІВНЯ
МОВИ В ПОЧАТКОВИХ КЛАСАХ**

Постановка проблеми. Словниковий запас кожної мови за семантичними ознаками поділяється на слова загальні (апелативи) і власні (оніми). Власним називають слово, словосполучення чи речення, яке використовується для виділення іменованого об'єкта з-поміж інших.

Кількість власних назв практично не піддається підрачунові. Безсумнівно, вона в сотні раз перевищує кількість загальних назв (іменних денотатів (об'єктів, що іменуються) оніми поділяються на різні розряди і підкласи: більш продуктивними з них є антропоніми (особові імена), зооніми (клички тварин), біблїоніми (назви християнських творів), космоніми (назви небесних об'єктів) і топоніми (назви географічних об'єктів), які у словниковому

вживаються на ойконіми (назви поселень), гідроніми (назви водних об'єктів), топоніми (назви територій), ороніми (назви об'єктів рельєфу) тощо.

Мета статті – описати методіку вивчення різних класів власних назв на рідній мові в початкових класах.

Аналіз досліджень і публікацій дидактів та методистів на сучасному етапі вивчення особистості учнів 1-4 класів спрямована на виявлення тих внутрішніх умов у дітей цього віку, використання яких дасть можливість успішно готувати їх до самостійної навчальної роботи та трудової діяльності в подальшому житті.

У необхідності використання локального ономастичного матеріалу в навчально-виховному процесі з дітьми у свій час вказували А. Дістервег, М. Мельник, І. Песталоцці, Ж. Руссо. Їх ідеї були творчо розвинуті в працях М. Мухоморовим, О. Духновичем, Т. Лубенцем, Д. Семеновим та іншими педагогами.

Основні теоретичні відомості про поділ на власні і загальні назви школярі отримують на уроках мови у початкових класах. Так, у 1 класі учні практично знайомляться із написанням з великої літери власних назв (імен, прізвищ, кличок тварин, назв міст, сіл, країн, дійових осіб казок, інших онімів). Згодом, під час вивчення теми "Велика буква в іменах, по батькові та прізвищах", "Велика буква у назвах тварин", "Велика буква у назвах міст, сіл, вулиць, річок" подаються перші відомості про вживання великої літери у власних назвах. Під час проведення таких уроків вчителі з метою активізації процесу запам'ятовування намагаються підготувати місцевий ономастичний матеріал: імена та прізвища батьків, друзів, клички домашніх тварин, назви поселень, річок, вулиць.

У 2 класі учні отримують додаткові відомості про нашу державу та рідну мову, знайомляться з омонімією власних та загальних назв (ім'я Маргарита – маргаритка), відбувається розмежування гідронімів та ойконімів (без вживання термінів).

У 3 класі ми знаходимо матеріал про різні народи та мови, тут же школярі виділяють відетнонімі прикметники та ад'єктоніми, вчать правильно писати адресу.

Ономастичні відомості систематизуються під час вивчення теми "Власні назви іменників. Велика буква у власних іменниках". Учні вивчають різні типи онімів: назви міст і сіл, клички тварин, імена та прізвища людей, назви народів. Працюючи з географічною картою, школярі теж визначають і вивчають різні топоніми.

Ономастичний матеріал можна також використовувати і при вивченні теми про будову слова, таких, як "Алфавіт", "Складоподіл", "Наголос", "Будова слова" тощо.

Крім того, що власні назви є ілюстративним матеріалом до окремих тем або просто зустрічаються у контексті, у підручниках наявні завдання, які передбачають проведення ономастичних мікродосліджень, тобто з'ясування етимології, значення, способу утворення певних власних назв.

Учителі і самі можуть запропонувати учням початкових класів додаткові завдання з ономастичним ухилом. Наприклад, при вивченні теми "Прикметник" можна ознайомити учнів із власними назвами прикметникового типу; використовуючи матеріал про утворення і написання ад'єктонімів, слід обов'язково підняти питання правопису місцевих відойконімних прикметників.

Виконуючи ряд вправ із завданнями типу: "Як називається ваше село?", "В якій області України воно знаходиться?" і т.п., варто

пропонувати школярам відповісти і на питання: "Чому так називається село (місто) (село)? Які назви вулиць вам відомі? Чому вони мають такі назви?"

При виконанні вправ на визначення етимології запропонованих українських прізвищ (Житомирський, Задніпровський) варто розповісти про поширеніші їх типи.

Доцільні будуть і повідомлення про виникнення і значення лексичних одиниць, псевдонімів і особливо прізвиськ, на жаль, так поширених серед молодших школярів.

Введення у навчально-виховний процес етимологічних відомостей про назви міст, сіл, рік, гір, країн тощо сприятиме посиленню інтересу учнів до навчання, розширить їхній кругозір, збагатить мовлення, виробить початкові навички наукового аналізу, допоможе на основі знайомих місцевих назв краще запам'ятати складний матеріал. Форми і методи такої роботи найрізноманітніші: крім виконання завдань з підручника, пов'язаних з ономастичним матеріалом, і наведенням прикладів, використовуються на місцевій онімії, це і різноманітні творчі завдання з елементами дослідження та наукового аналізу, і вправи "змагального" характеру (використання курсів), і проведення виховних заходів, типу "Назви зоряного неба" (з опором на польськомовну львівську, давньоримську та власне українську міфологію), "Що означають назви міст України", "Поетика назв українських річок" і, безумовно, позакласна мастична робота, основною ланкою якої має стати ономастичний гурток, а однією з основних завдань – складання словника антропонімів класу, школи, онімічного словника села, району, області тощо.

Залучення учнів початкових класів до краєзнавства через вивчення власних назв вносить у систему навчальної і виховної роботи доступність, інтересність, емоційне забарвлення, з'являються елементи допитливості, активності, відкриття, отримання учнями за допомогою учителя і різноманітних форм відповідей на запитання, що виникають у процесі навчання і хвилюють учнів. Таким чином, шкільне краєзнавство є важливим засобом підняття активності уроків і позакласних заходів.

Однак більшість учителів початкових класів не знайома з походженням і функціонуванням різних типів онімів, а значить – і не може використовувати елементи ономастики на уроках та в позакласній роботі з метою поглиблення знань з рідної мови та інших дисциплін, збагачення мовного запасу, глибшого розуміння навколишніх явищ. Саме у цьому і полягає педагогічна ефективність введення ономастичного матеріалу у навчально-виховний процес початкової школи.

Перш ніж розглянути особливості вивчення різних класів власних назв, необхідно з'ясувати спільні властивості онімів, якими вони відрізняються від загальної лексики. Основними з них є такі: позначення онімами одних і тих самих предметів; локалізованість денотатів; вторинність імен у відношенні до аполитивних назв. Це кількісне переважання власних назв над загальними й однозначно загальною частиною ономастикону відомою лише обмеженій групі людей; підвладність власних онімів з позовними факторами; незакінченість ономастичної нomenklatury; можливість прямого перекладу переважної більшості власних назв на інші мови; функціональна обмеженість онімічної системи, охоплення нею лише частини мовних одиниць; неможливість утворити повноцінний текст.

Одночасно інші класи онімів мають і свої, відмінні від інших особливості. Наприклад, назви поселень (ойконіми) разом з гідронімами та

тропонімами становлять значний матеріал для вивчення минулих етапів розвитку мови. Серед назв поселень наявний емоційний, суб'єктивно-оцінний фактор, який особливо активно почав проявлятися у ХХ ст. у вигляді так званих "ідеологічних" назв. Ойконіми часто мотивуються назвами гідрооб'єктів особовими іменами, зворотний процес менш активний. Наявні численні іронічні омонімії типу "річка-місто", "гора-село" тощо. На шкалі "розумлості" ойконіми займають проміжне місце між гідронімами і топонімами. Ойконіми, які виникли після 1917 року, мають прозору етимологію. Назви поселень піддаються номінації в законодавчому порядку.

Семантико-дериваційно-функціональні особливості різних класів онімів врахування вікових можливостей учнів початкових класів щодо сприймання форми підвищеної складності зумовлюють диференційований підхід до процесу введення власних назв у навчально-виховний процес. Це проявляється в тому, що на уроках української мови та в позакласній діяльності інформацію про кожен тип онімів слід ретельно аналізувати, вибираючи, насамперед, цікавий і доступний матеріал, відкидаючи другорядний, нудний та складний для дитячого розуміння.

Звертання уваги, насамперед, на антропоніми, зокрема на особові імена, вмотивоване тим, що діти зустрічаються з ними, починаючи ще із віку навчання. Імена батьків, братів чи сестер входять у число тих слів, які дитина починає вимовляти найшвидше.

Подальше збагачення словникового запасу теж відбувається за рахунок засвоєння нових імен – тих, з ким дитині доводиться зустрічатися і знайомитися в процесі спільної життєдіяльності. Не випадково на період, коли потрібно іти у школу, дітям практично відома більшість імен, що побутує у певному мовному середовищі і яка, звичайно, збільшується за роки шкільного навчання.

Особові імена pojawiaються уже на перших сторінках "Букваря" (Ніна, Дарина, Роман, Мартин тощо), і майже кожна нова сторінка вміщує якусь особову назву. Зрозуміло, що наступні твори, більші за обсягом, теж практично неможливо уявити без імен їхніх головних героїв. Тому закономірно виникає питання: яку інформацію про імена може запропонувати учитель учням. Коли мова іде про загальні назви предметів, то часто досить показати відповідний малюнок. Для пояснення незрозумілого абстрактного поняття можна використати певну розповідь, де була б розкрита його суть. Однак це не вдається зробити з іменами.

Тому дітям можна коротко розповісти про виникнення особових назв, а потім розкрити семантику імені, що вивчається (звідки до нас прийшло те чи інше ім'я, що воно означало у тих мовах, з яких відбулося запозичення).

Гордість за своє ім'я викличе в дітей ознайомлення з їхніми тезками, вчинки яких прославили їх на увесь світ. Доречним буде зауваження, що тільки від власника імені залежить, щоб його ім'я звучало гарно, тому що звеличують його гарні справи.

Як підготовка до ведення школярами пошукової роботи розглядається надання розповіді про батьків, родичів, знайомих, що мають ім'я, яке сьогодні вивчається, про те, де вони працюють, чим займаються.

Визначення кількості носіїв того чи іншого імені ознайомить учнів із продуктивністю іменника. Практичні незручності цього явища клас відчуває досить часто: учитель скаже "Іринко" чи "Сергіюку", і одразу ж декілька дітей підніметься. Щоб уникнути цього в далекому майбутньому, можна розповісти

про уже призабуту традицію українського народу, коли новонаручені малюку давали ім'я його дідуся чи бабусі. Цим самим продовжували ім'я в колі родини й одночасно вшановували старших членів сім'ї.

Для вироблення орфографічних навичок (написання імен з великої літери) можна порівняти загальні назви (апелятиви) та власні (оніми). Наприклад, апелятив "хлопчик" співвідноситься із усіма учнями, то онім "Миколай" стосуються лише одного із них, до кого звертається учитель. Саме з огляду на це до імені, яке вирізняє людину з-поміж інших, ми і пишемо його з великої літери.

На допомогу учителю варто підготувати словник чоловічих та жіночих імен коротким екскурсом в історію їхнього походження, включивши туди усі можливі варіанти цих імен, які зустрічаються у підручниках з рідної мови для початкових класів.

Дмитро – походить від грецького слова Деметріос і означає в перекладі "той, хто належить Деметрі", тобто богині родючості і землеробства.

Григорій – у перекладі із грецької мови означає "батько Григорія".

Ольга – скандинавське ім'я, що в перекладі означає "свята".

Софія – ім'я із грецької мови, де софія означає "мудрість".

У зв'язку з тим, що зміст імені не завжди позитивний (в колишні часи в Україні пейоративним забарвленням часто давали дітям, щоб відвернути від них від батька), учителю обов'язково слід звернути увагу на функціонування прізвищ як знаків у класному колективі. Якщо це явище у класі поширене (а здебільшого буває саме так), потрібно розповісти про те, що раніше, коли у людей ще не було прізвищ, відбувалося розрізнення тих, хто мав однакові імена, придумали прізвища, які передавалися у спадок, або придумувалися заново на основі певних фізичних чи психічних властивостей індивіда. Але зараз, коли для ідентифікації людини достатньо прізвище, ім'я та по батькові (патронім), розрізнявальна роль прізвищ зводиться до вживання прізвищ має образливий характер.

Прізвища як значний шар антропонімікону останнім часом геть мало вживаються. перебувають у центрі уваги українських ономастів. Однак для учнів початкових класів здебільшого ще рано використовувати матеріал про становлення окремих груп українських прізвищ. А ось визначення найбільш поширених у певних регіонах чи в певних мікропросторі прізвищ, складання словника таких прізвищ їм якраз під силу. Найбільш поширені на території України семантичні групи українських прізвищ: антропоніми патронімічного походження утворені від особових імен прародителів: Іваненко, Петро-Петрук; прізвища, які вказують на професію або рід занять: Швець, Гончар, Чабан; антропоніми локативного характеру, які характеризують національність або місце проживання денотатів: Уманець, Богуславець; прізвища, які відображають якусь особливість одної особи: Іванів, Кривошапка; характерну прикмету житла: Безверхній, Заклунний; місцезнаходження: Садиби: Загребельний, Лісовий. Під час вивчення ними "Будова слова" можна розповісти їм і про чотири найпоширеніші дериваційні типи українських прізвищ: -енк, -єнк(о); на -ук, -юк, -чук; на -ськ, (-ий), -цьк (-ий), -зьк (-ий); прізвища, утворені лексико-семантичним способом.

На словотворчий аспект можна звернути увагу і при ознайомленні з іменами по батькові, відзначивши особливості написання та вживання цих небагатьох суфіксів, за допомогою яких створюються ці антропоніми.

Псевдоніми майстрів пера більше зустрічаються на уроках літератури. Глибокий аналіз причин їх появи та способів творення, мабуть, для учнів початкових класів поки що непотрібний, можна лише співвіднести той чи інший

онімім із справжньою особовою назвою: Тарас Шевченко-Кобзар, Леся Українка-Лариса Косач.

Топоніми – це той багатодатний матеріал, який дозволяє учителяві вжити у навчально-виховний процес елементи новизни, зацікавити учнів інформацією.

Взагалі, на основі найновіших топонімічних досліджень можна виділити певні принципи, на основі яких аналізуються власні географічні назви; топонімичний (визначається власне спосіб творення топоніма), лексико-морфологічний (аналізується твірна основа топоніма) і мотиваційний (характеризуються ті відношення, які виникали між топонімом та об'єктом, що називається, у момент номінації).

При укладанні словника топонімів, які зустрічаються у підручниках з української мови для початкових класів, варто в кожному словникову статтю включити інформацію про час першої фіксації топоніма у писемних пам'ятках, іменну денотату тощо.

Таку інформацію можна знайти в різних топонімічних довідниках.

Звичайно, словникові статті, присвячені різним типам топонімів, будуть різними. Оскільки все-таки у підручниках зустрічається найбільше топонімів, наведемо для зразка інформацію про місто Білу Церкву.

Біла Церква – місто Київської області, виникло на місці фортеці Юр'їв, яку в 1037 році збудував Ярослав Мудрий і назвав своїм християнським іменем. У 1045 році він на Замковій горі спорудив єпископську церкву, що її в народі називали "білою". За переказами, її було пофарбовано в білий колір чи збудовано з білої лісної берези. Після того, як татари знищили Юр'їв, за білими руїнами церкви, що були найпомітнішими орієнтирами, дістало назву місто. Існує легенда, що у цій церкві похований козак на прізвище Білий, який загинув як герой у боротьбі із татарськими. Назва утворилась синтаксичним способом.

Аналогічну інформацію, цілком доступну для сприймання учнями початкових класів, можна підготувати і про інші топонімічні класи.

Якщо це будуть гідроніми, то необхідно враховувати, що це – один із глибших шарів лексики української мови, в якому знайшли відбиток численні історичні інтегративні впливи та різні фонетико-морфологічні трансформації. Тому варто буде достатнім згадати час першої фіксації гідроніма та зробити переклад стародавню мову з тієї, звідки прийшла до нас ця назва.

Аналіз оронімів та хоронімів мало чим відрізняється від характеристики назв населених місць. Якщо назви територій пов'язані з назвами племен, народностей і народів, то необхідно у розповідь внести інформацію про етимологію певного етноніма. Назви материків (частин світу) здебільшого ґрунтуються на міфах та легендах, тому цікаво сприймати цю інформацію.

На цій же основі (або греко-римського, або власне українського походження) часто виникали назви планет і сузір'їв, тому ознайомлення учнів з ними не лише сприятиме розширенню кругозору школярів, а й виховуватиме їх інтерес до українського народознавства. Слід відзначити, що це дуже багатодатний матеріал для позакласної роботи.

Зооніми часто зустрічаються учням, починаючи з "Букваря". Етимологія їх для дітей зрозуміла: це або онімізовані назви тварин (кіт Мурчик), або імітаційні назви відприкметникового (собака Рябка) чи вигово-

звуконаслідувального (Нявчик, Гавчик) походження. Бесіду про топоніми доцільно поєднати із вивченням турботливого ставлення до творів.

Бібліоніми в підручниках з мови – це переважно назви мікро творів певний аналіз їх за структурою та мотивацією цілком доступний учням початкових класів. Найпродуктивнішими є назви творів – окремі слова та суридині і словосполучення, які вказують на головну дійову особу, час або місце діяльності. Трапляються і назви складнішої структури із досить вдало замаскованим змістом.

Висновки. Отже, бажано було б, щоб кожен учитель початкових класів на уроках мови, інших уроках чи позакласних заходах міг: використати бібліоніми як ілюстративний матеріал для пояснення різноманітних мовних форм; розповісти учням про походження українських антропонімів та топонімів; розкрити уявлення про виникнення тих власних назв, з якими діти знайомляться під час вивчення в школі мови і літератури; ознайомити своїх вихованців з етимологічною історією краю; організувати в школі ономастичний гурток і таким чином залучити своїх учнів до ведення краєзнавчої роботи.

Перспективи подальших пошуків у напрямі дослідження топонімів у подальшому потребує розробки питання використання різних класів топонімів на уроках рідної мови в початкових класах з метою посилення інтересу учнів до навчання, розширення їх кругозору.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карпенко Ю. О. Топоніміка і її місце в лексичному складі мови / Ю. О. Карпенко. – Чернівці, 1962. – 23 с.
2. Кругляк М. Ю. Ім'я вашого міста: Походження назв міст і поселень України типу Української РСР / М. Ю. Кругляк. – К. : Наукова думка, 1978. – 152 с.
3. Редько Ю. К. Сучасні українські прізвища / Ю. К. Редько. – К. : Наукова думка, 1966. – 214 с.
4. Стрижак О. С. Назви розповідають : Про роль географічних назв у вивченні історії України / О. С. Стрижак. – К. : Знання, 1967, – 39 с.
5. Янко М. Т. Топонімічний словник-довідник Української РСР / М. Т. Янко. – К. : Рад. школа, 1973. – 179 с.

УДК 37.018.54:78:165.15“71”

Н. О. Філіпчук,

кандидат педагогічних наук

науковий співробітник відділу педагогічної естетики та етики

(Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України)

РОЗВИТОК МУЗИЧНОЇ ОСВІТИ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ ПРОТЯГІМ ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ.: АКТУАЛІЗАЦІЯ ДОСВІДУ

Постановка проблеми. На сьогодні в процесі підготовки фахівців мистецьких спеціальностей актуалізується проблема використання досвіду вивчення фахових дисциплін у певні історичні періоди, впровадження авторських методик відомих особистостей у навчально-виховному процесі. Особливо значущим є проблема формування аксіологічної спрямованості майбутнього фахівця, який здатен на високому професійному рівні

...ювати та інтерпретувати на практиці набуті знання, сформовані уміння, ...ки на рівні актуалізації досвіду минулих часів, визначення позитивних ...нцій розвитку певної освітньої сфери. Ця проблема характерна для ...ми вітчизняної музичної освіти, яка потребує певних модернізацій цих ...тиорень щодо осмислення досвіду вивчення музичних дисциплін в умовах ...их навчальних закладів.

Аналіз досліджень і публікацій. Варто відзначити, що проблема аналізу ...ду підготовки музикантів-педагогів цікавила окремих дослідників, у працях яких ...жеться спроба належно оцінити результати фахової підготовки музикантів- ...гів у музичних закладах Західної України (Ю. Волощук, Т. Росул, Г. Блажевич, ...ліжковська, Л. Кияновська, Л. Мазепа, А. Микулич), монографічні дослідження ...дільність відомих композиторів, музикантів-педагогів (В. Іванов, О. Максимов, ...жімович, Т. Булат) та ін. Однак, на нашу думку, потребує подальшої розробки ...гома узагальнення досвіду підготовки музикантів-педагогів у регіонах на різних ...чних етапах, зокрема на західноукраїнських землях у першій половині ХХ ст.

Основи для розвитку української музичної, пісенної культури та освіти ...далися на початку ХХ ст. завдяки творчій діяльності представників ...чисельної української інтелігенції в різних сферах. І тому за умов ...тотно низького рівня національної освіти, наявності малограмотного ...лення, володіння освічених буковинців рідною мовою, відсутності ...нських культурних закладів в умовах роз'єднаності й бездержавності ...нства унеможлиблювався його національно-культурний поступ, ...мувався процес формування національної етнідентичності [8].

Разом з цим з часом у середовищі української інтелігенції, що осіла в ...чних центрах, з'являлися особистості, для яких сприяння розвитку української ...тури було справою честі або й усього життя. Безпосередній стосунок до ...ства мала діяльність тих осіб, кому були властиві розвинені культурні ...тації та постійний інтерес до історії України, її звичаїв і фольклору. Варто ...осити, що відбулося це не без впливу загальноєвропейських тенденцій кінця ...ст.: саме тоді ставлення до фольклору базувалося на його сприйнятті як ...тивного складника музичної культури.

Проте суспільні, організаційно-педагогічні умови, рівень професійної і ...льної культури були такими, що часто згубно впливали на творчий процес. ...рима Західна Україна перебувала під сильними впливами німецько- ...рійської, польської, угорської, румунської, москвофільської ідеологій. ...ішня українська інтелігенція не могла активно протистояти цій експансії, ...му значна її частина потрапила під чужий вплив.

Наприкінці ХІХ ст. народну пісню вводили до професійної музичної культури, ...ювали обробки народних пісень для хору та голосу із супроводом фортепіано. ...ючав таку гармонізацію народних пісень видатний етнограф і композитор ...опа Маркович та його син Андрій (видано збірку коштом Г. Галагана 1857 р.). ...урочас слід наголосити, що при цьому відбулося не просто відтворення народної ...ки, а її піднесення до високопрофесійного рівня, перетворення пісні на ...сний, в європейському розумінні, музичний твір. Окрім цього, закладались ...ни наукових досліджень народної музичної творчості, методів її запису, ...монізації, обробки тощо.

Поступово в Україні та за її межами почали здійснювати небачені до того